

Но... единъ день, неочаквано, всичко бѣше раздвижено. Въ общината дойде другъ кметъ — младъ човѣкъ, съ обла стригана глава, пѣргавъ, веселъ и много образованъ — говорѣше френски и постоянно си подсвиркуваше съ уста разни опери, [слушани въ Тулуза, гдето следвалъ нѣкакви науки. Въ два дена той дори получи и прѣкора си „монъ ами“ — сполучливо даденъ отъ Ицката — най-голѣмия шегобиецъ въ общината. Дойде той, кметътъ, и... всичко обърна надолу съ главата. По-неже не можеше да се задържи въ кабинета си, ходѣше отъ стая въ стая изъ разнитѣ канцеларии на общината и често даваше такива нареждания, които вкарваха персонала въ страшни почуди. Така единъ день той дойде и въ канцеларията, гдето работѣше чичо Нанчо. Застана въ срѣдата, огледа всичкитѣ маси, посви очи замислено и рече:

— Има нѣщо, монъ ами, което дращи. Вашата канцелария е наредена грозно, маситѣ сякашъ сж строе-ни отъ фелдфебелъ. Не! Трѣбва естетичность! Естетиччность, монъ ами... тѣй да се каже една такава красота, че като влѣзе нѣкой, да каже — ей това е общинска канцелария! Тѣй Ето защо, вие ще премѣстите масата си ей тамъ, до стената, а вие въ горното кюше, а вие, монъ ами, ей тамъ, а пѣкъ вие... — рече той, като се загледа въ чичо Нанчо и направи кисело лице — ще отидете хе тамъ, до другата стена... Тоя чудноватъ човѣкъ се налагаше безъ никаква смѣтка, безъ никакво по-особено съображение, но той бѣше начало и трѣбваше всички да се подчинятъ.

Заповѣдта се изпълни. Перата наново заскърцаха, и всѣкидневниятъ животъ заниза своитѣ скучни и глухи минути. Но на втория день, когато всички въ канцеларията се бѣха умълчали, откъмъ северната стена се откъсна нѣщо прилично на стонъ:

— Ж-ж-ж-жхъ! — По-късно стонътъ се повтори, за да се чува вече по-често и по-често. Сега разбраха коле-